

„Срце“, Едмондо де Амичис

„Дневник једног школарца“

Ова књига је намењена деци основцима, пре свега дечацима од девет до тринаест година и могла би лако да носи наслов “Дневник једног дечака”.

Главни лик је дечак Енрико који 1881/82. Године иде у трећи разред основне школе у Торину. Кроз дневник који Енрико води, описујући своје доживљаје и његових другова, писац слика односе у породици, говори о обавезама, дужностима и дисциплини у школи.

Читајући овај роман, можемо уочити велику разлику у животу људи у прошлости и сада која је приметна у исказивању поштовања према ауторитетима, у скромности и једноставности живота какав је био некада. Књига је пуна педагошких поука. Примећујемо колико се раније живело спорије и колико су људи више времена имали за себе и друге у односу на данас када је све убрзано.

У причама „Радионица „и „Мали зидар“ писац нам поручује да су вредан и поштен рад драгоценији од материјалног богатства и положаја у друштву. То је основа сваког човека и зато се рад и учење величају и цене.

Учитељ сваког месеца деци исприча по једну причу којом разбија монотонију у школи а у исто време им шаље поуке о животу. Тако деца уче да не постоји разлика између богатих и сиромашних, да се сваки труд исплати, да се вреди жртвовати и увек треба помагати и чинити добра дела.

Једна од прича која ми се можда и највише свидела је „Бабов болничар“. Тужна је али има дубоку поруку да људима треба помоћи онда када им је најтеже и када можда нису у стању да траже помоћ.

Роман „Срце“ је писан срцем и препоручујем га свима јер се много ствари може научити о животу и подсећа нас шта значи реч човек и како се треба понашати.